Покинувши ліси свої,
Сорока в город полетіла.
Там по садках тинялася без діла,
Довгенько по гаях не бачено її...
Всі думали: пропала Білобока,-
Аж ось — сусіль!1[1] — вернулася Сорока!
Вернулася і зараз крик такий
Вона зняла, що ліс озвавсь луною:
"Сюди! сюди! злітайтеся мерщій!
Послухайте! до вас я з новиною!"
От стрепенувся ліс, летять пташки,
Летять великі птиці,
Орли, і Соколи, Зозулі і Шпаки,
Тихенькі Солов'ї і гомінкі Синиці.
Злетілися, посіли на гіллі —
А що то скаже їм та городянська штука?
"Послухайте мене, великі і малі!-
Озвалася вона,— є в мене вам наука.
Ну, де ви живете? що знаєте, дурні?
Самі все лісові пісні
Співаєте, як і співали!
Покиньте їх! не ті часи настали:
Тепер путящий спів
Не тут, серед гаїв,-
Ні, тут дурні патяки,-
А в городі — отам співаки!..
Отам пісні... Навчилась їх і я...
Вже годі слухать Солов'я,
Послухайте мене, співання ж бо яке!..
Скреке!.. скреке!.. скреке!.."

Вона ще довго скрекотіла,
А далі Шпак на те загомонів:
"Та ну бо вже! Не буде діла!

Ми це од тебе чули спів,
А іншого, як ти не вміла,
То й город не навчив.
Була ти й будеш скрехотуха,-
Чого ж ти нам дратуєш уха
Та бешкет робиш на весь гай?
Хай кожен так собі співає,
Як хто зуміє і здолає,-
Усяким співам волю дай,
То й буде в нас співучий край!..

1[1] Сусіль (діалектне) — раптом, несподівано.